

Medzinárodný bestseller
preložený do viac ako 30 jazykov

Priateľ do dažďa

Daniel Glattauer

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

Daniel Glattauer

Priatel' do dažďa

TATRAN

Z nemeckého originálu GUT GEGEN NORDWIND,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Deuticke im Paul Zsolnay Verlag, Wien 2006,
preložila Eva Melichárková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2010

ako 4950. publikácia a 80. zväzok

edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu upravil AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Nataša Ďurinová

Jazyková redaktorka Mária Smoláriková

Technická redaktorka Jozefína Novotná

Sadzba S+S typografik

Vytlačili Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © Deuticke im Paul Zsolnay Verlag, Wien 2006

Translation © Eva Melichárková 2010

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2010

ISBN 978-80-222-0591-7

PRVÁ KAPITOLA

15. január

Predmet: Zrušenie objednávky

Rada by som zrušila odber časopisu. Je to možné aj takouto formou?

S priateľským pozdravom, E. Rothnerová

O 18 dní

Predmet: Zrušenie objednávky

Chcem zrušiť odoberanie časopisu. Akceptujete aj mailové žiadosti? Prosím o krátku odpoveď.

S priateľským pozdravom, E. Rothnerová

O 33 dní

Predmet: Zrušenie objednávky

Vážená redakcia časopisu „Like“, ak cieľom Vášho tvrdošijného ignorovania mojich pokusov zrušiť odber Vášho časopisu je vnútiť mi ďalšie čísla produktu, ktorého úroveň, žiaľ, vytrvalo klesá, musím Vám oznámiť, že už nemienim zaplatiť ani cent!

S priateľským pozdravom, E. Rothnerová

O osem minút

AW:

Píšete na nesprávnu adresu. Toto je súkromná mailová schránka. Môj mail je woerter@leike.com. Váš mail je zrejme určený pre woerter@like.com. Ste už tretí človek, čo sa pokúša zrušiť u mňa odber časopisu. Musí byť naozaj nekvalitný.

O päť minút

Re:

Och, prepáčte! A vďaka za vysvetlenie.

S pozdravom, E. R.

O deväť mesiacov

Bez predmetu

Veselé Vianoce a šťastný nový rok želá Emmi Rothnerová.

O dve minúty

AW:

Milá Emmi Rothnerová, síce sa takmer nepoznáme, no i tak Vám ďakujem za srdečný a veľmi originálny hromadný mail! Chcem Vás upozorniť, že milujem hromadné maily určené skupine, ku ktorej nepatrím. Zdravím, Leo Leike

O 18 minút

Re:

Prepáčte mi toto písomné obťažovanie, pán Zdravím Leike. Omylom ste mi vklzli do adresára, keď som pred niekoľkými mesiacmi chcela zrušiť odber istého časopisu, a pritom som neúmyselne použila Vašu mailovú adresu. Ihneď Vás vymažem.

PS: Ak Vám zide na um originálnejšie želanie veselých Vianoc a šťastného nového roku ako „Veselé Vianoce a šťastný nový rok“, buďte taký láskavý a napíšte mi ho. Dovtedy veselé Vianoce a šťastný nový rok! E. Rothnerová

O 6 minút

AW:

Želám Vám príjemné sviatky a teším sa s Vami, že stojíte na prahu roka, ktorý bude patriť k Vaším osemdesiatim najlepším. Ak by ste si tu a tam predplatili aj zlé dni, pokojne zrušte objednávku – omylom – u mňa. Leo Leike

O tri minúty

Re:

Pôsobivé! Srdečné pozdravy, E. R.

O 38 dní

Predmet: Ani cent!

Vážené vedenie redakcie „Like“, s Vaším časopisom som skončila trikrát písomne a dvakrát telefonicky (u istej pani Hahnovej). Keďže mi ho napriek tomu naďalej posielate, hodnotím to ako Vašu súkromnú iniciatívu. Poukážku na sumu 186 eur, ktorú som práve dostala, si rada ponechám ako suvení, aby mi pripomínala „Like“ aj potom, keď ma už konečne vyradíte z evidencie. Nerátajte však s tým, že Vám uhradím čo len cent. S úctou, E. Rothnerová

O dve hodiny

Re:

Milý pán Leike, tentoraz mi je to naozaj vrcholne nepríjemné. Lutojem, robím totiž chronickú chybu pri písaní „ei“, či vlastne pri písaní „e“ pred „i“. Keď píšem rýchlo a chcem napísať „i“, zakaždým mi tam vkĺzne „e“. Končeky mojich prostredníkov bojujú na klávesnici proti sebe. Ľavý chce byť vždy rýchlejší ako pravý. Narodila som sa totiž ako ľaváčka, ale v škole ma prepólovali napravo. Ľavá ruka je dodnes urazená. Zakaždým, keď chce pravica napísať „i“, ľavá ruka tam prostredníkom vpašuje „e“. Prepáčte mi to obťažovanie, už sa to, dúfam, nebude opakovať. Pekný zvyšok večera, E. Rothnerová

O štyri minúty

AW:

Milá pani Rothnerová, môžem Vám položiť jednu otázku? A hneď aj druhú: Koľko času Vám zabralo napísanie e-mailu s vysvetlením „ei“ chyby? Zdravím, Leo Leike

O tri minúty

Re:

Aj ja mám dve otázky: Na koľko to odhadujete? A prečo sa pýtate?

O osem minút

AW:

Odhadujem, že ste potrebovali maximálne dvadsať sekúnd. V tom prípade Vám gratulujem: v rekordne krátkom čase sa Vám podarilo napísať bezchybnú správu. Prinútila ma k úsmevu. A to sa dnes večer už asi ničomu a nikomu nepodarí. K Vašej druhej otázke, prečo sa pýtam: práve sa pracovne zaoberám jazykom e-mailov. A teraz moja ďalšia otázka: nie viac ako dvadsať sekúnd, hádam správne?

O tri minúty

Re:

Nevravte, takže Vy sa pracovne venujete jazyku e-mailov. To znie napínavo, no teraz sa cítim tak trochu ako pokusný králik. Ale veď je to jedno. Máte vlastnú webovú stránku? Ak nie, chceli by ste? Ak áno, chceli by ste krajšiu? Ja totiž zase robím domovské stránky. (Do tejto chvíle som potrebovala desať sekúnd, stopla som si to, ale je to pracovný rozhovor, a ten vždy odsýpa.)

Pri mojom banálnom maile o chybe „e“ pred „i“, ste, bohužiaľ, vedľa. Určite mi ukradol dobré tri minúty zo života. Ktovie, načo to bolo dobré? No aj mňa by ešte niečo zaujímalo: Prečo ste predpokladali, že na môj mail s chybou „e“ pred „i“ som potrebovala iba dvadsať sekúnd? A skôr ako Vám dám definitívne pokoj (ibaže by mi z redakcie „Like“ zase poslali poukážku), chcem sa opýtať ešte na jednu vec. Napísali ste: „Smiem vám položiť jednu otázku? A hneď aj druhú: Koľko času Vám zabralo... atď...“ Nadväzujem na to a mám tiež dve otázky. Po prvé: Koľko času Vám zabral tento vtíp? Po druhé: Takto sa prejavuje Váš humor?

O jeden a pol hodiny

AW:

Milá neznáma pani Rothnerová, odpoviem Vám zajtra. Teraz vypnem počítač. Dobrý večer, dobrú noc, podľa okolností. Leo Leike

*O štyri dni***Predmet: Otvorené otázky**

Milá pani Rothnerová, prepáčte, že sa hlásim až teraz, momentálne prežívam trochu turbulentné chvíle. Chceli ste vedieť, prečo som nesprávne predpokladal, že pre Vaše vysvetlenia ohľadne chyby „ei“ ste nepotrebovali viac ako dvadsať sekúnd. Nuž, Vaše e-maily sa čítajú, akoby z vás doslova vytryskli, ak si smiem dovoliť takéto prirovnanie. Odprisahal by som, že hovoríte aj píšete veľmi rýchlo, ste živá, aktívna osoba, ktorej udalosti všedného dňa nikdy neubiehajú dostatočne plynulo. Keď čítam Vaše maily, necítim v nich žiadne pauzy. Tónom aj tempom mi pripadajú plné podnetov, energie, napísané jedným dychom, zábavné, dokonca i trochu vzrušené. Človek s nízkym krvným tlakom by nikdy takto nepísal. Mám pocit, že Vaše spontánne myšlienky ukladáte do riadkov bez korekcie. Pritom sa vyjadrujete s istotou, zručne zaobchádzate so slovami, ste veľmi výrečná. Ak však tvrdíte, že na napísanie mailu o chybe „ei“ ste potrebovali viac ako tri minúty, je možné, že predstava, ktorú som si o Vás vytvoril, predsa len nie je správna. Škoda, že ste sa ma opýtali aj na môj humor. To je tristná kapitola. Ak má človek zmysel pre humor, mal by sám u seba rozpoznať aspoň náznak vtipu. Pravdu povediac, v tejto chvíli nič také nepozorujem, cítim sa ako nezáživný suchár. Keď hľadím nazad na uplynulé dni a týždne, nie je mi do smiechu. Ale to je môj osobný príbeh a v tomto maile nemá čo hľadať. V každom prípade ďakujem za Váš osviežujúci prístup. Veľmi príjemne som si s Vami po-debatoval. Myslím, že na otázky som v podstate odpovedal. Poteší ma, ak sa náhodou opäť zatúlate na moju adresu. Iba Vás prosím: zrušte konečne to predplatné na Like, už je to trochu otravné. Alebo to mám urobiť ja? Úprimné pozdravy, Leo Leike

O 40 minút

Re:

Milý pán Leike, musím sa Vám s niečím priznať: Napísanie mailu o „e“ a „i“ chybe mi naozaj netrvalo dlhšie ako dvadsať sekúnd. Iba ma hnevalo, ako ste ma ošacovali – že maily len tak chrlím. Máte síce pravdu, ale štválo ma, že ste to uhádli už vopred. Tak dobre: aj keď Vám (v tejto chvíli) humor chýba, v mailoch sa oči-vidne dosť vyznáte. Zapôsobilo na mňa, ako ste ma spontánne prekukli! Ste profesor germanistiky? Úprimné pozdravy, Emmi „aktívna“ Rothnerová

O 18 dní

Predmet: Uúúúú, kde ste?

Dobrý, pán Leike, iba Vám chcem povedať, že z redakcie Like mi už neposielajú ďalšie čísla. Zakročili ste? Mimochodom, tiež by ste sa mohli občas ohlásiť. Tak napríklad ešte stále neviem, či ste profesor. Google Vás totiž nepozná, alebo Vás dobre ukrýva. A čo Váš humor, už to s ním vyzerá lepšie? Sú predsa fašiangy. Srdečné pozdravy, Emmi Rothnerová

O dve hodiny

AW:

Milá pani Rothnerová, pekne od Vás, že mi píšete, už ste mi chýbali. Nechýbalo veľa a bol by som si predplatil Like. (Pozor, zárodok humoru!) Naozaj ste ma hľadali na Googli? To mi lichotí. Musím však priznať, že Váš predpoklad, že by som mohol byť profesor, sa mi veľmi nepozdáva. Zrejme si o mne myslíte, že som starý cap, však? Škrobený pedant, mudrlant, čo vie všetko najlepšie. Nuž, nebudem Vám za každú cenu dokazovať opak, bolo by to trápne. Jednoducho – v tejto chvíli je moje písanie pravdepodobne staršie ako ja. A mám podozrenie, že Váš spôsob písania je, naopak, mladší ako vy. Mimochodom, pracujem ako poradca pre komunikáciu a asistent pre psychológiu jazyka na univerzite. Práve robíme na štúdií o vplyve e-mailov na naše rečové návyky a – čo je

ešte zaujímavejšie – o e-mailoch ako transportnom prostriedku emócií. Mám preto sklon sklznúť do odbornej diskusie, ale sľubujem Vám, že odteraz sa budem držať na uzde. Takže Vám želim, aby ste bez úhony prežili fašiangové oslavy! Tipujem, že ste si zadovážili slušnú zásobu papierových nosov a trúbok. :-)

Všetko dobré, Leo Leike

O 22 minút

RE:

Milý pán jazykový psychológ, teraz si otestujem ja Vás: Čo myslíte, ktorá z viet, čo ste mi práve poslali, ma najväčšmi zaujala, natoľko, že by som Vám ihneď položila otázku (ak by som Vás nechcela vopred otestovať)? Drobný postreh k Vášmu humoru – veta „Nechýbalo veľa a bol by som si predplatil Like“ vo mne vzbudila nádej, že ešte možno dúfať! Dodatočnou poznámkou (Pozor, zárodok humoru!) ste, na škodu veci, všetko zbabrali – to ste mali jednoducho vynechať! Aj nápad s papierovými nosmi a trúbkami sa mi zdal zábavný. Očividne máme rovnaký nezmysel pre humor. Môžete sa však spoľahnúť, že Vašu iróniu rozoznám, nemusíte sa uchýľovať k smajlíkom. Všetko dobré, rada som si s vami podebatovala, bolo to veľmi príjemné. Emmi Rothnerová

O desať minút

AW:

Milá Emmi Rothnerová, vďaka za postrehy ohľadne humoru. Napokon zo mňa ešte urobíte veselého človeka. Ešte viac ďakujem za test! Poskytol mi príležitosť ukázať Vám, že predsa len (zatiaľ) nie som starý, do seba zahľadený profesor. Keby to tak bolo, určite by som bol presvedčený, že najzaujímavejšia veta by pre vás bola táto: „Práve robíme na štúdiu... o e-mailoch ako transportnom prostriedku emócií“. Takto som si istý, že najviac Vás zaujalo – „mám podozrenie, že Váš spôsob písania je, naopak, mladší ako Vy“. Z toho nevyhnutne vyplýva otázka: z čoho tak usudzuje? A ďalej: Koľko rokov mi vlastne háda? Mám pravdu?

O osem minút

RE:

Leo Leike, vy ste teda diabol!!! Tak, a teraz rýchlo hľadajte argumenty, aby ste mi vysvetlili, prečo by som mala byť staršia, ako sa zdá podľa môjho štýlu písania. Alebo presnejšie: Koľko rokov mám podľa štýlu písania? Koľko mám naozaj? A prečo? A keď tieto úlohy vyriešite, prezradíte mi, aké číslo topánok nosím. Všetko dobré, Emmi. S vami je naozaj zábava.

O 45 minút

AW:

Píšete tak na 30. Máte však okolo 40, povedzme 42. Podľa čoho tipujem? Tridsiatnička nečíta pravidelne „Like“. Priemerný vek abonentky časopisu Like sa pohybuje okolo päťdesiatky. Vy ste však mladšia, lebo sa profesionálne zaoberáte tvorbou internetových stránok, takže by ste mohli mať tých 30 aj podstatne menej. Na druhej strane – tridsiatnička nebude rozosielať svojim zákazníkom hromadný mail so želaním veselých Vianoc a šťastného nového roku. A nakoniec – voláte sa Emmi, teda Emma. Poznám tri Emmy, všetky majú nad 40. Nijaká tridsiatnička sa nevolá Emma. Emma sa zase môže volať niekto pod 20, ale menej ako 20 nemáte, ináč by ste používali slová ako cool, skvelý, super, božský, znamenitý, neskutočný, hustý a podobne. Okrem toho by ste pri oslovení nepoužívali veľké začiatkové písmená a nepísali by ste v celých vetách. A vôbec – bavilo by Vás niečo celkom iné ako debata so suchopárnym údajným profesorom, a ani trochu by Vás nezaujímalo, či Vás pokladá za mladú alebo za starú. Ešte k Emmi – ak sa niekto volá Emma a píše v štýle mladšej generácie, napríklad preto, lebo sa cíti oveľa mladšia ako je, nehovorí si Emma, ale Emmi. Záver, milá Emmi Rothnerová: Píšete ako tridsiatnička, ale máte 42. Súhlasí? Nosíte topánky číslo 36. Ste drobná, útla a neposedná, máte krátke tmavé vlasy. Slová zo seba priam sypete. Je to tak? Dobrý večer, Leo Leike

Nasledujúci deň

Predmet: ???

Milá pani Rothnerová, urazili ste sa? Pozrite, ja Vás predsa nepoznám. Ako mám vedieť, koľko máte rokov? Možno máte 20 alebo 60. Možno meriate 1,90 m a máte 100 kíľ. Možno nosíte topánky číslo 46, a preto máte iba tri páry šité na mieru. Aby ste si mohli kúpiť štvrtý, museli ste zrušiť predplatné na časopis „Like“ a nakloniť si svojich klientov vianočnými pozdravmi. Prosím Vás teda, aby ste sa nehnevali. Ja som sa pri tom hodnotení dobre zabával, v hrubých obrysoch som si urobil o Vás určitú predstavu, a tú som sa Vám prehnane presne pokúsil vykresliť. Skutočne som sa Vás nechcel dotknúť. Srdečné pozdravy, Leo Leike

O dve hodiny

RE:

Milý „profesor“, Váš humor sa mi páči, je iba o poltón veselší ako pohrebné reči, a preto pôsobí mimoriadne podozrivo! Ozvem sa zajtra. Už sa teším! Emmi

O sedem minút

AW:

Ďakujem! Teraz môžem ísť pokojne spať! Leo

Nasledujúci deň

Predmet: dotknúť sa ma

Milý Leo, Leikeho si teraz odpustím. Na oplátku tiež môžete zabudnúť na Rothnerovú. Vaše včerajšie maily som si vychutnala, čítala som si ich viackrát. Chcela by som Vám zložiť poklonu. Podľa mňa je napínavé, že si človek takto môže začať s niekým, koho vôbec nepozná, koho nikdy predtým nevidel a pravdepodobne ani nikdy neuvidí, od koho nič neočakáva, lebo ani nemôže vedieť, či vôbec niekedy príde adekvátna odozva. To je pre muža netypické, a práve to na Vás oceňujem. Toľko na úvod. Tak, a teraz k niektorým bodom:

1. Ste postihnutý rozvinutým syndrómom odporu k vianočným pozdravom rozosielaným hromadnými mailami. Kde ste ho chytili? Podľa všetkého Vás rozčuľuje, keď niekto povie: „Veselé Vianoce a šťastný nový rok.“ Dobre, sľubujem Vám, že to už nikdy, nikdy nenapíšem! Mimochodom, udivuje ma, že zo želania veselých Vianoc a šťastného nového roku sa pokúšate určiť vek pisateľa. Keby som bola napísala „Veselé Vianoce a úspešný nový rok“, hádali by ste mi o desať rokov menej?

2. Je mi ľúto, milý Leo jazykový psychológ, ale Vaše tvrdenie, že žena nemôže mať menej ako 20, ak nepoužíva slová ako cool, super alebo husté, mi pripadá trochu odtrhnuté od života a nanajvýš profesorské. Niežeby som Vám chcela dokazovať, že viem písať tak, aby ste sa nazdávali, že mám menej ako 20. Ale dá sa to skutočne zistiť?

3. Hovoríte teda, že píšem na 30. Zároveň však tvrdíte, že tridsiatnička nečíta „Like“. To Vám rada vysvetlím: časopis Like som odoberala pre svoju matku. Čo povieť teraz? Som konečne mladšia, ako píšem?

4. S touto zásadnou otázkou si musíte poradiť sám. Musím odísť (Školenie? Tanečná? Nechtové štúdio? Čaj o piatej? Nech sa páči, vyberte si.).

Želám Vám pekný zvyšok dňa. Emmi

O tri minúty

RE:

Ešte niečo, Leo, čosi Vám predsa len prezradím, pri hádaní veľkosti topánok ste boli celkom dobrý – nosím 37. (Ale topánky mi nemusíte darovať, mám všetky od výmyslu sveta.)

O tri dni

Predmet: Niečo mi chýba

Milý Leo, keď mi tri dni nepíšete, mám dva pocity: 1. Prekvapuje ma to. 2. Niečo mi chýba. Ani jeden z týchto pocitov nie je príjemný. Urobte s tým niečo! Emmi

Nasledujúci deň

Predmet: Konečne odoslané!

Milá Emmi, na obranu uvádzam: Písal som Vám každý deň, ibaže som maily neodosielal, robil som presný opak – všetky do posledného som vymazal. V našom dialógu som totiž dospel k chúlостivému bodu. Istá Emmi s veľkosťou topánok 37 ma pomaly zaujíma viac, než by zodpovedalo rámcu našich debát. Ak ona, teda istá Emmi s veľkosťou topánok 37, hneď na začiatku konštatuje: „Pravdepodobne sa nikdy neuvidíme“, má samozrejme absolútnu pravdu a ja zdieľam jej názor. Považujem za veľmi, veľmi múdre, ak sa hneď na začiatku dohodneme, že k nijakému stretnutiu nedôjde. Nechcem totiž, aby tón nášho rozhovoru sklzol na úroveň zoznamovacích inzerátov alebo slovných prestreliek na čete.

Tak, a tento mail už konečne odošlem, aby si ona, istá Emmi s veľkosťou topánok číslo 37, našla niečo odo mňa v doručenej pošte. (Nie je to nič vzrušujúce, viem, napokon, je to iba zlomok toho, čo som Vám chcel napísať.) Všetko dobré, Leo

O 23 minút

RE:

Aha, takže istého jazykového psychológa vôbec nezaujíma, ako vyzerá istá Emmi s veľkosťou topánok číslo 37? To vám neverím! Každý muž chce vedieť, ako vyzerá žena, s ktorou si vymieňa maily a netuší, ako tá žena vyzerá. Dokonca to chce vedieť čo najrýchlejšie, čím skôr, tým lepšie. Lebo potom mu je hneď jasné, či s ňou chce komunikovať ďalej, alebo nie. Alebo nie? Srdečne, istá Emmi 37-mička

O osem minút

AW:

Teraz to bola skôr hyperventilácia ako mail, všakže? Emmi, je mi jedno, ako vyzeráte, keď mi takto odpovedáte. Aj tak Vás mám pred sebou ako živú. A to sa ani nemusím zaoberať psychológiou jazyka. Leo

O 21 minút

RE:

Mýlite sa, pán Leo. Písala som to úplne pokojne. Mali by ste ma vidieť, keď naozaj hyperventilujem. Mimochodom, všakže by ste radšej neodpovedali na moje otázky? (Ako vlastne vyzeráte, keď sa pýtate „všakže“?) Rada by som sa však vrátila k vášmu mailovému ťahu z dnešného predpoludnia. Veľa vecí mi tam nesedí. Sumarizujem:

1. Píšete mi maily, ale neodosielate ich.
2. Pomaly sa o mňa zaujímame viac, než by zodpovedalo rámcu našich debát. Čo to znamená? Nie je rámec našich rozhovorov z oboch strán vymedzený výlučne záujmom o úplne cudziu osobu?
3. Zdá sa Vám veľmi múdre, či vlastne dokonca „veľmi, veľmi múdre“, že sa nikdy nestretneme. Závidím Vám nadšený príklon k múdrosti!
4. Nechcete nijaké četové slovné prestrelky. Čo teda? O čom budeme debatovať, aby ste sa pomaly nezaujímal o mňa viac, ako zodpovedá „rámcu“?
5. A pre celkom pravdepodobný prípad, že neodpoviete ani na jednu z otázok, ktoré som Vám práve položila – hovoríte, že pred chvíľou to bol iba zlomok z toho, čo ste mi chceli napísať. Pokojne mi napíšte aj ten zvyšok. Poteší ma každý riadok! Ja Vás totiž rada čítam, milý Leo. Emmi

O päť minút

AW:

Milá Emmi, keby ste nemohli napísať 1., 2., 3. a tak ďalej, neboli by ste to Vy, všakže? Viac zajtra. Pekný večer. Leo

Nasledujúci deň

Bez predmetu

Milá Emmi, napadlo Vám aspoň raz, že o sebe absolútne nič nevieme? Vytvárame virtuálne obrazy, zrodené vo fantázii, buduje-

me si iluzórne fantómové predstavy o tom druhom. Kladieme otázky, ktorých pôvab tkvie v tom, že zostanú bez odpovede. Áno, zo športu prebúdžeme zvedavosť toho druhého a čoraz viac ju rozduchavame tým, že ju kategoricky neuspokojujeme. Skúšame čítať medzi riadkami, medzi slovami, nakoniec asi aj medzi písmenami. Křčovito sa pokúšame správne odhadnúť toho druhého. A zároveň úzkostlivo dbáme, aby sme ani náhodou neprezradili nič o sebe podstatné. Čo to znamená – nič podstatné? – Vôbec nič, zatiaľ sme nenapísali nič o našom živote, nič o každodenných starostiach, nič, čo by mohlo byť pre jedného z nás dôležité. Komunikujeme vo vzduchoprázdne. Slušne sme priznali, čomu sa venujeme. Vy by ste mi teoreticky mohli vytvoriť peknú domovskú stránku, ja Vám môžem vyhotoviť (zlé) jazykové psychogramy. To je všetko. Vďaka istému mizernému regionálnemu časopisu vieme, že žijeme v tom istom meste. Ale ináč? Nič. Okolo nás neexistujú ľudia. Nikde nebývame. Nemáme vek. Nemáme tváre. Nerozlišujeme medzi dňom a nocou. Žijeme mimo čas. Máme iba dva monitory, každý svoj a tajne len pre seba, a spoločné hobby: Obaja sa práve teraz zaujíname o úplne cudziu osobu. Bravo!

Pokiaľ ide o mňa – teraz nasleduje priznanie, milá Emmi, zaujímam sa o Vás priam šialene! Neviem síce prečo, ale viem, že musí existovať skrytá pohnútka. Viem tiež, že ten záujem je absurdný. Nikdy nebude vystavený skúške stretnutia, je úplne jedno, ako vyzeráte, koľko máte rokov, koľko z Vášho nezanedbateľného mailového šarmu by ste priniesli so sebou na eventuálne stretnutie, čo z Vašej písomnej vyjadrovacej schopnosti sa skrýva vo Vašich hlasivkách, zreniciach, v kútikoch a na špičke Vášho nosa. Obávam sa, že ten „šialený záujem“ žije jedine a výlučne v mailovej schránke. Každý pokus dovoliť mu odtiaľ vyjsť by pravdepodobne žalostne zlyhal.

A teraz moja kľúčová otázka, Emmi – ešte stále chcete, aby som Vám písal maily? (Tentoraz by jednoznačná odpoveď prišla najvyšš v h o d .) Všetko, všetko dobré, Leo

O 21 minút

RE:

Milý Leo, na jeden raz je toho požehnane! Fakt musíte mať kopy voľného času. Alebo sa to ráta ako práca? Dostanete za to náhradné voľno? Môžete si to odrátať z daní? Viem, mám podrezaný jazyk. No iba keď píšem. A iba vtedy, keď som neistá. To kvôli Vám, Leo, sa cítim neistá. Isté je iba jedno: Áno, chcem, aby ste mi aj ďalej písali, ak Vám to neprekáža. A ak to nebolo dosť jasné, skúsím to ešte raz: ÁNO, CHCEM!!! MAILY OD LEA! MAILY OD LEA! MAILY OD LEA. PROSÍM! SOM ZÁVISLÁ OD LEOVÝCH MAILOV!

A teraz mi bezpodmienečne musíte prezradiť, prečo ste nemali dôvod, ale zato „skrytú pohnútku“, aby ste sa o mňa zaujímali. To som totiž nepochopila, ale znie to vrušujúco. Všetko, všetko dobré, a ešte jedno všetko k tomu, Emmi. (PS: Tento Váš mail bol super! Bez štipky humoru, zato naozaj špica!)

O dva dni

Predmet: Veselé Vianoce

Viete čo, milá Emmi, poruším naše obyčaje a porozprávam Vám dnes niečo z môjho života. Ešte pred troma mesiacmi by som bol napísal: Volá sa Marlene. Dnes už iba – volala sa. Po piatich rokoch prítomnosti bez budúcnosti som konečne dospel k minulosti. Podrobností o našom vzťahu Vás ušetším. Najkrajšie to bolo vždy vtedy, keď sme začínali nanovo. Obaja sme totiž vášnivo radi začínali znova, robievali sme to vždy po niekoľkých mesiacoch. Odjakživa sme boli „veľkou láskou nášho života“, ale nikdy nie, keď sme spolu žili, cítili sme to len vtedy, keď sme sa práve pokúšali znovu nájsť cestu k sebe. A na jeseň sa to konečne naozaj stalo – našla si iného, takého, pri ktorom si vie predstaviť nielen to, že dokážu spolu žiť, ale aj to, že spolu zostanú. (Je to síce pilot španielskych aerolínií, ale prosím.) Keď som sa to dozvedel, odrazu som si bol istý ako nikdy predtým, že Marlene je „ženou môjho života“ a že sa aj roztrhám, len aby som ju navždy nestratil.

Týždne som pre to robil všetko a ešte o trochu viac. (Aj teraz bude lepšie, keď Vás ušetrím detailov.) A ona bola skutočne naklonená dať mi, teda nám obom, poslednú šancu: Vianoce v Paríži. Mal som v úmysle – pokojne sa mi vysmejte, Emmi – požiadať ju tam o ruku, ja korunovaný vôl. Chcela iba počkať, kým sa jej Španiel vráti z posledného letu, aby mu povedala pravdu o mne a o Paríži, bola presvedčená, že tak je to správne. Keď som myslel na Marlene a na toho pilota, mal som nepríjemný pocit, čo nepríjemný – v žalúdku som mal celý španielsky airbus. To bolo 19. decembra.

Popoludní som dostal, nie, ani mi len nezavolala, dostal som od nej katastrofálny mail: „Leo, nejde to, ja nemôžem, Paríž by bol zase len ďalšie klamstvo. Prepáč mi, prosím!“ Alebo čosi podobné. (Nie, nič podobné, bolo to od slova do slova tak.) Okamžite som jej odpísal: „Marlene, chcem sa s tebou oženiť! Som pevne rozhodnutý. Chcem byť stále s tebou. Teraz viem, že to dokážem. Patríme k sebe. Dôveruj mi, ešte tentoraz, naposledy. Porozprávame sa v Paríži... prosím. Prosím ňu, povedz áno.“

Tak, a potom som čakal na odpoveď, hodinu, dve, tri... Medzitým som každých dvadsať minút komunikoval s hluchonemou odkazovou schránkou v jej mobile, čítal som si starú ľúbostnú korešpondenciu, uloženú v počítači, prezeral si spoločné digitálne zamilované fotografie z našich nespočetných uzmierovacích ciest. A potom som zase ako urieknutý zísal na monitor. Od toho krátkeho nelútostného signálu, ohlasujúceho novú správu, od tej malej smiešnej obáločky medzi ikonkami na lište závisel môj život s Marlene, teda z vtedajšieho pohľadu môj ďalší život.

Sám som si stanovil, že budem trpieť do 21. hodiny. Ak sa Marlene dovtedy neohlási, Paríž, a s ním aj naša asi posledná šanca, umrie. Bolo 20.57. A odrazu zvonenie, obáločka (zásah prúdu, infarkt), správa. Na pár sekúnd zatvorím oči, pozbieram všetky biedne zvyšky pozitívneho myslenia, sústredím sa na vytúžené správu, na Marlenin súhlas, na Paríž vo dvojici, na život s ňou, navždy. Vytreším oči, otvorím správu. A čítam, čítam, čítam:

„Veselé Vianoce a šťastný nový rok Vám želá Emmi Rothnerová.“

Toľko teda k môjmu „rozvinutému syndrómu odporu k vianočným pozdravom rozosielaným hromadnými mailami“. Pekný večer, Leo

O dve hodiny

RE:

Milý Leo, to je vynikajúci príbeh. Nadchla ma predovšetkým pointa. Som takmer hrdá, že som zasiahla tak osudovo. Je Vám dúfam jasné, že ste mne, svojej virtuálnej vyfantazírovanej postave, existujúcej len v predstavách, svojmu iluzórnemu fantómovému obrazu, práve o sebe prezradili niečo mimoriadne. Teraz to bolo jasné „súkromie značky Leo, jazykový psychológ“. Dnes som už priveľmi unavená, aby som k tomu čosi súce napísala. No zajtra dostanete odo mňa poctivú analýzu, ak súhlasíte. Také niečo s 1., 2., 3. a tak ďalej. Dobré sa vyspíte a snívajte zmysluplne. Odporúčala by som teda – nie o Marlene. Emmi

Nasledujúci deň

Predmet: Marlene

Dobré ráno, Leo. Smiem sa Vás dotknúť trochu tvrdšie? 1. Ste teda muž, ktorý sa zaujíma o ženu iba na začiatku a na konci – keď ju chce získať a tesne predtým, ako ju definitívne stratí. Obdobie medzi tým – nazývané aj spolužitie – je pre Vás nudné alebo príliš namáhavé, alebo oboje. Správne?

2. Síce ste (tentoraz) ako zázrakom zostali slobodný, ale aby ste istého španielskeho pilota dostali z postele Vašej takmer ex, boli ste ochotný ísť aj pred oltár. To nesvedčí o veľkej úcte k manžel-skému sľubu. Správne?

3. Už ste raz boli ženatý. Správne?

4. Vidím Vás pred sebou, teplučko a mäkučko zahniezdeného v sebaľútosti, ako čítate ľúbostné listy a prezeráte si staré fotografie namiesto toho, aby ste spravili niečo, čo by primálo ženu mys-